

blackoom

Του Γιώργου Σταυρουλάκη
sportseditor@kosmos.com.au

«Τα Πάντα Όλα»

Γράφει και Υπογράφει ο Γιώργος Γιώτας

Καλώς σας βρίσκω και πάλι φίλοι φίλαθλοι αναγνώστες...

Στην ανωτερότητα της Μπάγερν Μονάχου υποκλίθηκε ο Ολυμπιακός ο οποίος γνώρισε βαριά ήττα με 4-0 σκορ από τους πανίσχυρους Βαυαρούς για την πέμπτη αγωνιστική των ομίλων του Τσάμπιονς Λιγκ. Άλλο επίπεδο οι γερμανοί της Μπάγερν νίκησαν τον Ολυμπιακό που έδειξε ότι δεν μπορεί να κοιτάξει στα μάτια αυτόν τουλάχιστον τον αντίπαλο. Για μένα αυτή η ήττα ήταν αναμενόμενη όπως επίσης και του καλού συνάδελφου Γιώργου Σταυρουλάκη που αμέσως μετά τον αγώνα στην σελίδα του στο Facebook είπε αυτά που είδε.. «Καμία δικαιολογία.. Σε άλλο επίπεδο η Μπάγερν, ακόμα και με 10 παίκτες, υποχρέωσε τον Ολυμπιακό σε βαριά ήττα με 4-0» και συνέχισε εμβαθύνοντας περισσότερο στο θέμα.. «Οι φίλοι του Ολυμπιακού γνωρίζουν ότι στο ποδόσφαιρο υπάρχουν και ήττες καλύτερες ομάδες. Οι κομπλεξικοί Βάζελοι, τα ΠΑΟΚια και ο κάθε λογής ψυχανόμαλος οπαδός του βορρά και του νότου, πότε θα το καταλάβει αυτό επιτέλους».. Κάπου έχει δίκιο ο καλός φίλος και.. κάπου το χάνει. Ας ελπίσουμε ότι στον τελικό με την Αρσεναλ στου Καραϊσκάκη ο Ολυμπιακός θα τα καταφέρει.

Στα δικά μας τώρα. Μαθαίνω ότι στον Ολύμπικ από το έμψυχο υλικό της περασμένης χρονιάς έμειναν πέντε ποδοσφαιριστές. Δυσκολεύομαι να το πιστέψω αυτό, όπως και να εξηγήσω το γιατί, αυτή η ομαδική φυγή. Αν αυτό αληθεύει τότε την νέα σαιζόν το 2016 θα έχουμε νέα ομάδα, νέα πρόσωπα. Δυσκολεύομαι επίσης να πιστέψω ότι θα υπάρξει αλλαγή τεχνικής πρεσβείας. Θα ήταν κρίμα κι άδικο αυτό μια και οι δύο προπονητές μας, Λι και Ζορμπάς δεν τα πήγαν άσχημα. Κατάφεραν αρκετά ανάλογα με το υλικό που είχαν. Σίγουρα δεν είναι δίκιό τους η ευθύνη αν δεν σήκωσε κάποια κούπα πομάδα μας. Μεγάλη επιτυχία θεωρώ ότι αγωνιστήκαμε στα πλέι οφ αφήνοντας εκτός ομάδες με μεγαλύτερη οικονομική ευχέρεια.

Όμως η απόφαση του νέου χρηματοδότη αν φυσικά υπάρχει, αν καταφέρουν να τα βρουν μεταξύ τους, και φέρει νέα πρόσωπα στον πάγκο δεν θα έχω αντίρρηση. Αυτός πληρώνει αυτός επιλέγει και αποφασίζει.

Για το 2016 και πάλι όπως και πέρσι, οι ομάδες που το φυσάνε το παραδάκι έχουν καταφέρει να προσελκύσουν ότι το καλύτερο για να ενισχύσουν το έμψυχο υλικό τους. Και τη χρονιά αυτή η ομάδα της ΑΠΙΑ δείχνει ότι θα είναι αυτή που θα κερδίσει την μάχη των μεταγραφών. Πάλι ο απόλυτος άρχοντας των Ρωμαίων, Τόνι Ρεστί, έβαλε βαθιά το χέρι στην τσέπη για να ντύσει στα χρώματα της ομάδας του αξιόλογους ποδοσφαιριστές.

Ακολουθούν Κροάτες και Σέρβοι, με τους Σκοπιανούς να ενισχύονται σημαντικά και αυτή τη φορά, ενώ οι Λύκοι του Γούλογκονγκ μπορεί να είναι η έκπληξη της νέας σαιζόν. Στην μεταγραφική μάχη έχει ρίχτει και η νεοφύτιστη ΧΑΚΟΑ, που από ότι μαθαίνω δείχνουν διατεθειμένοι να ανεβάσουν πολύ τον πλήκο εφόσον υπάρχει κάπι που θα βοηθήσει την ομάδα να πρωταγωνιστήσει.

Και την νέα σαιζόν δύο Ελληνικής καταγωγής ποδοσφαιριστές είναι στους πέντε καλύτερα αμειβόμενους στο Πρέμιερ Λιγκ 1, όπως και στην Πρεμιερ Λιγκ 2.

Για το Ολύμπικ.. τα είπαμε. Έλλειψη χρημάτων στάση εμπορίου προς το παρόν.

.. Καλό Σαββατοκύριακο σε όλους

ΔΥΟ ΞΑΝΘΕΣ «ΕΚΛΕΨΑΝ» ΣΤΟΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ

Ο 33ος Κλασσικός Μαραθώνιος της Αθήνας πέρασε και μας άφησε πίσω πολλές συμμετοχές, άπειρες φωτογραφίες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μπόλικες χαρούμενες στιγμές και κάποιες συγκινήσεις. Οποιοσδήποτε έχει zήσει τον Μαραθώνιο, είτε από δική του συμμετοχή, είτε παρακολουθώντας τον κόπο κάποιου αγαπημένου του προσώπου, μέχρι εκείνο το πρωινό που πηγαίνει στον Μαραθώνια και μετά από 42 χλμ και 195 μέτρα καταλήγει να τερματίζει στο Καλλιμάρμαρο, γνωρίζει πολύ καλά ότι είναι κάτι δύσκολο και απαιτητικό.

Για το λόγο αυτό μου κάνει τόσο αισθητό και εντύπωση το γεγονός ότι κάποιος μπορεί να θέλει να «κλέψει» σε αυτόν τον αγώνα και να προσποιηθεί ότι κατάφερε να διανύσει αυτήν την απόσταση.

Ας πάρω τα πράγματα από την αρχή. Την Κυριακή 8 Νοεμβρίου, την ημέρα του Μαραθωνίου, βρισκόμουν στο στάδιο και περίμενα με ανυπομονησία να δω, κοντινός μου ανθρώπους να τερματίζουν. Ξαφνικά, πέρασαν από μπροστά μου δύο κοπέλες χωρίς ίχνος ιδρώτα, που βάδιζαν με σταθερό ρυθμό, κανονική ανάσα, και τέλειο χτένισμα. Φευγαλέα αναρωτήθηκα τι συμβαίνει.

«Πώς γίνεται να είναι τόσο ξεκούραστες;», σκέφτηκα αρχικά, για να ακολουθήσει η επόμενη σκέψη- δηλητήριο: «αυτές μπόρεσαν να τρέξουν Μαραθώνιο και μάλιστα να τελειώσουν τόσο γρήγορα;», αφού το ρολόι έδειχνε κάτω από 4 ώρες. Γρήγορα, έβγαλα αυτές τις σκέψεις από το μυαλό μου νιώθοντας ενοχές που πήγα να βάλω μία ταρπέλα στις δύο κοπέλες βασισμένη μόνο στην εμφάνιση τους. Άλλωστε, δεν ξέρω τίποτα για αυτές, άρα ποια είμαι εγώ που θα μιλήσω;

Έστρεψα το βλέμμα μου και πάλι στον τερματισμό και περίμενα τους δικούς μου ανθρώπους.

Δεν ξανασκέφτηκα τις δύο κοπέλες μέχρι που ένας φίλος μου, δρομέας, με ενημέρωσε ότι έχει γίνει χαμός στα Forum με δύο κοπέλες που «έκλεψαν». Τον ρώτησα αμέσως, αν είναι δύο ξανθές κοπέλες και μου απάντησε «ναι», στέλνοντάς μου την κατάταξη των γυναικών στα αποτελέσματα. Έκπληκτη είδα τον χρόνο τους. Το ρολόι δεν έγραφε απλά κάτω από 4 ώρες, αλλά κάτω από 3.30 ώρες. Ένα νούμερο που είναι εξωφρενικό, αν αναλογιστεί κανείς ότι η πρώτη γυναικα αθλήτρια, η Χαγιακάρη Μινόρι, έκανε 2:52:06.

Ο πίνακας με τα πρώτα αποτελέσματα, στον οποίο φαίνεται ότι δύο συμμετοχές δεν έχουν χρόνο στα προγράμματα «περάσματα», παρά μόνο στο τέλος, κάτι που δείχνει ότι δεν πέρασαν από τα σημεία χρονομέτρησης.

Με σόκαρε αυτό που είδα. Γιατί κάποιος να προσποιηθεί ότι έχει τρέξει τον Μαραθώνιο; Για να βάλει φωτογραφίες

του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης; Για να μπορεί να λέει σε φίλους και γνωστούς ότι το έχει κάνει; Επειδή έχει βάλει κάποιο στοίχημα που πρέπει πάστη θυσία να κερδίσει; Επειδή τον απειλούν με κάτι; Κανένας λόγος, εκτός από τον τελευταίο που αποκλείω, δεν θεωρώ αρκετά σημαντικό για να προσποιηθεί κανείς κάτι τέτοιο.

Μπορεί να μην έχω τρέξει ποτέ σε Μαραθώνιο, αλλά έχω δει από κοντά, από πολύ κοντά την προσπάθεια και τις θυσίες που απαιτεί αυτός ο αγώνας, τόσο ψυχικά, όσο και σωματικά. Για τους περισσότερους ανθρώπους ο Μαραθώνιος είναι ένα προσωπικό στοίχημα, ένας στόχος. Όχι, μία ευκαιρία για να ανατίσουν τις φωτογραφίες τους και να καυχηθούν ότι το έκαναν. Τόσα χρόνια που παρακολουθώντας τον συγκεκριμένο αγώνα έχω δει ανθρώπους να τερματίζουν με τα μωρά τους αγκαλιά και να κλαίνε από συγκίνηση, παιδιά να πιδούν μέσα στο στάδιο για να κάνουν τα τελευταία μέτρα χέρι με χέρι με τους γονείς τους, άτομα να λυγίζουν λίγα μέτρα πριν τον τερματισμό και να μην δέχονται την βοήθεια των τραυματιοφορέων, γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι αν περάσουν την νοτιά γραμμή του τερματισμού υποβασταζόμενοι, θα είναι σαν να έχουν καταφέρει.

Και αυτά είναι τα συνήθινα παραδείγματα. Γιατί υπάρχουν και άλλοι, που κάνουν όλο το στάδιο να ριγεί από την προσπάθειά τους. Υπάρχει ο γονιός που τρέχει μαζί με το παιδί του, ένα παιδί με ειδικές ανάγκες. Υπάρχει ο κύριος που τερμάτισε φέτος, σχεδόν τελευταίος, με τις πατερίτσες και δεν τα παράτησε. Υπάρχουν οι τυφλοί αθλητές που έτρεξαν με την βοήθεια κάποιου εθελοντή- οδηγού. Γι' αυτούς ο Μαραθώνιος σημαίνει κάτι. Είναι κάτι που ίσως ονειρεύονταν μια ζωή να κάνουν, ίσως τους είπαν ότι δεν μπορούν να το κάνουν, ίσως το έκαναν γιατί ήθελαν να περάσουν ένα μήνυμα.

Αυτό που δεν είχα δει ποτέ μπροστά μου μέχρι την Κυριακή τουλάχιστον, είναι ανθρώπους να προσπαθούν να κοροϊδέψουν άλλους, κοροϊδεύοντας πρώτα από όλα τον ίδιο τους τον εαιτό. Ο νούς μου δεν το χωράει, αλλά από επαγγελματική διαστροφή και με την ιδιότητά μου ως ψυχολόγος το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι ότι κάτι θα είχαν στον τους οι συγκεκριμένες κοπέλες, όταν το έκαναν αυτό. Κάποια εξήγηση, έστω και περιέργη, θα υπάρχει. Για εμένα και μόνο το γεγονός ότι κάποιος θα ξυπνάει το πρωί και θα βλέπει ένα μετάλλιο για το οποίο χρειάστηκε να πει φέματα και να κοροϊδέψει είναι αρκετά λυπτρό από μόνο του. Άλλα αυτή είναι, απλά, η δική μου οπτική.</p